

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽ/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010042
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010042.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, právne zastúpená: Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/08/2012 zo dňa 21. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/08/2012 zo dňa 21. februára 2012, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke u k l a d á zaplatiť súdny poplatok v sume 66 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v D. C., H..

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/08/2012 zo dňa 21. februára 2012 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 510-PLO/O-6475/2012 porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 2. októbra 2011 o cca 20:37 hod. odvysielala v rámci programovej služby JOJ PLUS program Návod na vraždu, ktorý bol označený ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, čím navrhovateľka nesprávne uplatnila jednotný systém označovania a že porušila povinnosť ustanovenú v § 25 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS dňa 2. októbra 2011 v rámci odvysielania programu Návod na vraždu o cca 20:37 hod., počas druhého 30 minútového časového úseku v rozmedzí od 21:10 hod. do cca 21.29 hod. dvakrát prerušila vysielanie zaradením reklamných blokov. Za uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 10 000 €.

Rada svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že už v minulosti sa zaoberala programom Návod na vraždu (vysielané na JOJ)RP/56/2010 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/6/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 10. mája 2011 a že účastníkovi bolo zrejmé, ktoré obsahy, a z akého dôvodu považuje Rada v programe Návod na vraždu za také, ktoré zobrazujú fyzickú agresivitu a s ňou súvisiace násilné akty končiacie smrťou, že v predmetnom programe prezentovaný obsah a znázornené situácie považovala za také, ktoré nie sú obvyklé v bežnom živote. V predmetnom programe bol síce čítaný návod ako postupovať pri vražde z knihy Nájomný vrah, ktorá sa stala predmetom sporu ohľadne výkladu práva na slobodu prejavu a jej vydavateľ v závere programu uznal svoju vinu, avšak dej a kontext, v akom boli scény s nevhodným obsahom odvysielané bol natoľko komplikovaný, že maloletý divák od 12 do 15 rokov nemusel pochopiť všetky súvislosti predmetného programu. Rada dospela k záveru, že predmetný program obsahoval scény, ktoré naplnili kritériá klasifikované v zmysle jednotného systému označovania (ďalej len „JSO“), ako obsahy nevhodné pre vekovú kategóriu maloletých do 15 rokov (zobrazenie fyzickej agresivity a s ňou súvisiace násilné akty končiacie sa smrťou - zavraždenie troch osôb nájomným vrahom). Vyššie špecifikované kritérium JSO je zamerané na „zobrazenie“, pričom v predmetnom programe sporné scény obsahovali z časového hľadiska prevažne hovorené slovo - čítanie z knihy Nájomný vrah, avšak toto bolo sprevádzané obrazovou zložkou znázorňujúcou čítaný obsah, v rámci ktorej došlo aj k zobrazeniu fyzickej agresivity a s ňou súvisiacich násilných aktov končiacich sa smrťou.

V zmysle ustanovenia § 1 ods. 5 vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z. z 3. decembra 2007, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a o spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „vyhláška č. 589/2007 Z. z.“) je Rada povinná okrem toho, či v danom programe došlo k výskytu nevhodných obsahov, posudzovať obsah diela aj z hľadiska:

- kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti v diele,
- spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela a jeho umeleckého a morálneho posolstva,
- intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti v diele.

Pri určovaní výšky sankcie Rada vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia a následky porušenia povinnosti.

V ďalšej časti rozhodnutia Rada zdôvodnila svoje rozhodnutie týkajúce sa sankcie za porušenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v rámci toho istého programu Návod na vraždu na programovej službe JOJ PLUS, odvysielaného dňa 2. októbra 2011 o cca 20:37 hod., keď v rámci trvania filmu od cca 20:37 hod. do 22:37 hod. odvysielala štyri reklamné bloky a to o 20:51, 21:10, 21:29 a 22:00 hod., pričom uviedla, že počet reklamných prerušení bol v súlade so zákonom, avšak nebol dodržaný časový odstup a podľa gramatického výkladu slovného spojenia „jedno prerušenie..... na každý 30 minútový časový úsek“ vyložila tak, že v jednom tridsaťminútovom časovom úseku môže byť len jedno reklamné vysielanie a že pripustenie výkladu na ktorý poukázal navrhovateľ by nechránil pred frekventovaným prerušovaním programov reklamou.

V závere svojho rozhodnutia Rada poukázala na svoje doterajšie rozhodnutia vzťahujúce sa k navrhovateľke na porušenie jednak ust. § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., za ktoré je bola naposledy uložená sankcia 7000 € a za porušenie § 358 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. za ktoré jej boli naposledy uložené dve upozornenia. Ďalej zhodnotila kritériá pri udelení sankcie a to závažnosť, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania a trvanie a následky porušenia povinností.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas odvolanie - opravný prostriedok navrhovateľka, uvádzajúc, že správny orgán najmä neidentifikoval trestaný skutok vo výroku rozhodnutia a v tejto veci poukázala na rozsudok Městského soudu v Praze č. 7Ca 315/07 a nepresnou identifikáciou skutku došlo k porušeniu § 3 ods. 2 a § 33 Správneho poriadku a účastníkovi potom nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Podkladom pre začatie konania bol tendenčný dokument vyhotovený Radou a prepis vyhotovený Radou, resp. kanceláriou Rady je podľa jeho názoru len orientačným podkladom a nie hlavným zdrojom informácie a nedostatok činnosti Rady spočíva aj v tom, že nesleduje programy priamo na zasadnutiach Rady. V ďalšej časti spochybňoval výklad § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.

ako aj § 1 ods. 2 JSO (jednotného systému označovania). V druhej časti poukázala na Smernicu EP a Rady 2007/65/ES z 11. decembra 2007 s tým, že nevidí priestor na taký výklad § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. ako ho urobila Rada. Ďalej namietala navrhovateľka procesný postup, ktorý podľa jej názoru nemá oporu v zákone ako aj čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a ďalej aj v ustanovení § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Namietal použitie absorpčnej zásady pri uložení sankcie za dve porušenie zákona.

K podanému opravnému prostriedku sa vyjadrila odporkyňa uvádzajúc, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený čas spáchania správneho deliktu (2.10.2011 o cca 20:37 hod.), spôsob spáchania správneho deliktu (odvysielanie programu s názvom Návod na vraždu), správny delikt - odvysielanie daného programu s označením - nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu jednotného systému označovania. Ustanovenia vyhlášky č. 589/2007 Z. z. obsahujú viaceré povinnosti, ktoré je vysielateľ povinný splniť pri vysielaní jednotlivých zložiek programovej služby z hľadiska informovania rodičov o vekovej vhodnosti týchto zložiek programovej služby. Jednou z povinností je aj povinnosť klasifikovať a označiť programy príslušným piktogramom podľa ich vekovej vhodnosti na základe „návodu“ uvedeného v danom predpise. Jednotlivé kritériá definujúce nevhodné obsahy sú koncipované pomerne široko, pričom podľa ďalších ustanovení vyhlášky č. 589/2007 Z. z. je nutné brať do úvahy aj ďalšie skutočnosti, napr. spôsob a forma spracovania alebo zobrazenia nevhodných obsahov, ich intenzita, frekvencia, či kontext výskytu v diele, atď.

V tejto súvislosti odporkyňa uviedla, že v zmysle povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. považovala za nevyhnutné posúdiť program Návod na vraždu z hľadiska správneho uplatňovania jednotného systému označovania ako celok, teda jednotlivé scény obsahujúce nevhodné obsahy v kontexte celého diela, jeho charakteru a obsahu. Určenie konkrétnej časti programu, ktorá je v rozpore s príslušnými ustanoveniami vyhlášky č. 589/2007 Z. z. priamo vo výroku rozhodnutia tak, ako žiada navrhovateľka, by bolo podľa názoru odporkyne neúplné a nepresné a práve takého vytrhnutie obsahu nevhodného, resp. napĺňajúceho kritériá podľa jednotlivých kategórií nevhodnosti tak, ako sú definované v príslušných ustanoveniach JSO z kontextu, v ktorom bol odvysielaný, by bolo v rozpore s účelom JSO a spôsobovalo by to neúplnosť a nepresnosť výroku. Podľa odporkyne program Návod na vraždu ako celok, nie jeho jednotlivé časti samostatne, svojím obsahom a spôsobom spracovania naplnil kritériá špecifikované v JSO ako obsahy nevhodné pre maloletých do 15 rokov. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že výrok napadnutého rozhodnutia presne, úplne a dostatočne určito špecifikuje správny delikt, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko navrhovateľka odvysielala dňa 2. októbra 2011 o cca 20:37 hod. na programovej službe JOJ PLUS iba jeden program s názvom Návod na vraždu, ktorý označila ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na str. 7 až 11 podrobne rozvádza, ktoré konkrétne scény svojím obsahom, spôsobom a formou spracovania, s prihliadnutím na kontext, v akom boli odvysielané napĺňajú kritériá odôvodňujúce označenie predmetného programu ako nevhodného pre vekovú kategóriu maloletých do 15 rokov. Na podporu vyššie uvedeného v tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 3SŽ/6/2011 zo dňa 3. mája 2011 (programová služba JOJ PLUS , program Návod na vraždu).

Odporkyňa uviedla, že kancelária Rady v súlade s § 13 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vykonáva úlohy spojené s činnosťou Rady a Rada sa oboznamuje s podkladmi pre rozhodnutie považuje námietky navrhovateľky ohľadom porušenia § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku za absurdné a zjavne účelové. Navrhovateľka bola riadne oboznámená s podkladmi rozhodnutia a nijak nedoplnil predmetný prepis skutkového stavu veci, a bol si vedomý vzhľadom aj na predchádzajúce rozhodnutie Rady ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušenia zákonnej povinnosti JSO, či predmetný program obsahoval scény odôvodňujúce jeho označenie ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov, či nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov, pričom správny orgán uvedie v oznámení o začatí správneho konania tieto scény aj s komentárom, z akého dôvodu by tieto scény mohli napĺňať kritériá

nevhodnosti podľa príslušných ustanovení vyhlášky č. 589/2007 Z. z., je podľa odporkyne zrejmé, že účastník konania má všetky potrebné informácie, aby sa vyjadril k predmetu správneho konania.

Odporkyňa sa ako kolektívny orgán vždy oboznamuje so skutkovým stavom v zmysle zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu veci. Predmetom správneho konania bolo v tomto prípade rozhodnutie, či scény popísané v oznámení o začatí správneho konania mohli v kontexte, v akom boli odvysielané naplniť kritériá nevhodnosti v podobe zobrazenia násilia, najmä zobrazenia násilnej smrti človeka, obzvlášť bez pocitov ľútosti alebo zobrazenia fyzickej agresivity a s ňou súvisiacich násilných aktov končiacich sa smrťou a detailov následkov násilných činov. Je zrejmé, že za účelom spoľahlivého posúdenia scén s vyššie uvedeným obsahom je nutné vzhliadnuť tieto scény v kontexte celého programu, a teda je zrejmé, že k argumentom, ktoré odporkyňa vyjadrila v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dospela po vzhliadnutí záznamu vysielania predmetného programu. Uvedené vyplýva aj z napadnutého rozhodnutia, kde je explicitne uvedené, že sa odporkyňa oboznámila so skutkovým stavom v predmetnom správnom konaní a rozhodla na svojom zasadnutí dňa 21. februára 2012. Vyššie uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že ani sama navrhovateľka nenamietala rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania.

V napadnutom rozhodnutí odporkyňa skonštatovala, že najzásadnejšou skutočnosťou, ktorá odôvodňovala v zmysle JSO označenie predmetného programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov bol fakt, že program obsahoval scénu, v ktorej došlo k zavraždeniu troch osôb nájomným vrahom, pričom jednou z nich bolo dieťa ležiace v posteličke, napojené na prístroje, ktoré mu zabezpečovali plnenie životných funkcií a ktoré ho udržiavali pri živote. Podľa názoru odporkyne uvedená scéna v kontexte celého diela, jeho obsahu, spôsobu a formy spracovania, naplnila kritériá uvedené v § 1 ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z. Uvedené scény a ich možný sporný obsah odporkyňa špecifikovala v oznámení o začatí správneho konania, pričom tiež uviedla, že tieto scény by bolo možné klasifikovať aj ako naplňajúce kritériá podľa § 1 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z., čo by odôvodňovalo označenie predmetného programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov.

K otázke porušenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. sa Rada podrobne zaoberala výkladom tohto ustanovenia, pričom bolo zrejmé, že v jednom tridsaťminútovom časovom úseku môže byť len jedno reklamné vysielanie a v podstate sa pridrižovala toho čo uviedla vo svojom rozhodnutí.

K otázke uloženej pokuty za dve porušenia zákona č. 308/2000 Z. z. odporkyňa poukázala na doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jej povinnosť postupovať v zmysle absorpčnej zásady a uložení úhrnnej sankcie za dve porušenia zákona v súbehu a ďalej pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie uviedla, že sa pri jej určení riadila kritériami, ktoré v rozhodnutí aj uviedla. Podľa názoru odporkyne je zrejmé, že pomerne široký výpočet skutočností uvedených v ustanovení § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je všeobecným výpočtom, ktorý platí pre bližšie neurčený okruh prípadov porušení ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. Účelom tohto ustanovenia je nepochybne zabezpečiť, aby sa správny orgán, teda odporkyňa vysporiadala s jednotlivými skutočnosťami a ich aplikovaním na konkrétny prípad. Podľa názoru odporkyne je však logické, že správny orgán sa môže vysporiadať iba s existujúcimi skutočnosťami a teda skutočnosťami, ktoré reálne môžu mať vplyv na určenie výšky pokuty. V danom prípade, napr. sankcia uložená samoregulačným orgánom nemohla mať žiadny vplyv na určenie výšky pokuty, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje. Podľa názoru odporkyne však takáto situácia neznamená, že odporkyňa nemôže v danom prípade pokutu udeliť, resp. že výška pokuty je nedostatočne odôvodnená.

Na záver odporkyňa uviedla, že súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že podstatou programu Návod na vraždu bol spor ohľadne výkladu práva na slobodu prejavu chráneného Ústavou Spojených štátov amerických a následné odsúdenie vydavateľa knihy Nájomný vrah, podľa ktorej bola spáchaná trojnásobná vražda. Ako problematickú z hľadiska označenia predmetného programu ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov odporkyňa vyhodnotila skutočnosť, že v priebehu celého deja bol divák konfrontovaný s podstatou predmetnej knihy, ktorou je podrobný návod zhrnutý do konkrétnych rád,

ako postupovať pri príprave a páchaní vraždy, či ako má páchatel' postupovať, aby po sebe nezanechal stopy. Prezentovanie uvedených krokov formou čítania z knihy a názorne zobrazených ako súčasť deja mohol poskytnúť maloletému divákovi, ktorý nemusel pochopiť celý kontext výskytu uvedených scén návod, ako postupovať pri páchaní, či už vraždy, alebo aj menej závažných trestných činov. Spôsob prezentovania problematiky slobody prejavu v predmetnom programe nebol podľa názoru odporkyne vhodný a primeraný pre maloletých divákov do 15 rokov.

Z uvedených dôvodov odporkyňa navrhla napadnuté rozhodnutie č. RP/08/2012 zo dňa 21. februára 2012 potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní súdu dňa 3. mája 2011 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po ústnom vyjadrení zástupkyne odporkyne, ako aj po oboznámení sa s obsahom pripojených administratívnych spisov č. 510-PLO/O-6475/2011 a 511-PLO/O-6476/2011, obrazovo-zvukovým záznamom a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 511-PLO/O-6476/2011 a 510-PLO/O-6475/2011 obe zo dňa 23. novembra 2011, ktoré boli obe doručené advokátovi navrhovateľky dňa 2. decembra 2011. V administratívnom spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu a opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktoré boli doručené advokátovi navrhovateľky. V pripojenom administratívnom spise sa ďalej nachádza prepis skutkového stavu zo dňa 2. októbra 2011, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 2. decembra 2011, stanoviská navrhovateľky k začatiu správnych konaní zo dňa 20. februára 2012, ktoré bolo Rade doručené dňa 21. februára 2012 a napadnuté rozhodnutie Rady.

Na podklade uvedeného, v rámci prípravy pojednávania po tom, ako sa senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) oboznámil s obsahom pripojeného obrazovo-zvukového záznamu programu Návod na vraždu, bolo súdom zistené, že navrhovateľka dňa 2. októbra 2011 so začiatkom o cca. 20:37 hod., odvysielala v rámci televíznej programovej služby JOJ PLUS program s názvom Návod na vraždu, ktorého dej sa odvíja od čítania úryvkov z knihy Nájomný vrah. Ide o knihu, v ktorej je popísaný návod, ako úspešne postupovať pri páchaní vraždy. Obsah tejto knihy sa stane predmetom sporu, nakoľko podľa jednotlivých krokov popísaných v knihe Nájomný vrah bola spáchaná skutočná vražda troch ľudí. V závere programu vydavateľstvo, ktoré predmetnú knihu vydalo, vypláti rodinám obetí značné finančné odškodnenie bez toho, aby o tom musela rozhodnúť porota a zároveň stiahne z predaja všetky výtlačky knihy Nájomný vrah.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 a § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 2. októbra 2011 o cca. 20:37 hod. v odvysielanom programe Návod na vraždu nesprávne uplatnila jednotný systém označovania programov a v rozpore s § 35 ods. 3

prerušila vysielanie reklamnými blokmi, za čo jej odporkyňa uložila pokutu podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. v spojení s § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 10 000 €.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podrobnosti o jednotnom systéme označovania a spôsobe jeho uplatňovania upravuje vyhláška č. 589/2007 Z. z., ktorá bola vydaná podľa § 12 zákona č. 343/2007 Z. z. o podmienkach evidencie, verejného šírenia a uchovávaní audiovizuálnych diel, multimediálnych diel a zvukových záznamov umeleckých výkonov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (audiovizuálny zákon) v znení neskorších predpisov. Z ustanovenia § 1 ods. 2 písm. a/ vyhlášky vyplýva, že televízne programy, ktoré obsahujú zobrazenie fyzickej agresivity a s ňou súvisiace násilné akty končiacie sa smrťou alebo vážnymi následkami, detaily následkov násilných činov, sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a §§ 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Senát najvyššieho súdu sa stotožnil so záverom odporkyne, že počas celého deja predmetného programu bol divák konfrontovaný s podstatou predmetnej knihy Nájomný vrah, ktorou je podrobný návod na vraždu, správanie sa vraha, zhrnutý do konkrétnych rád, ako postupovať pri príprave a páchaní vraždy, či ako má páchatel postupovať, aby po sebe nezanechal stopy. Prezentovanie uvedených krokov formou čítania z knihy a názorne zobrazených ako súčasť deja, mohol poskytnúť maloletému divákovi, ktorý nemusel pochopiť celý kontext výskytu uvedených scén návod, ako postupovať pri páchaní, či už vraždy, alebo aj menej závažných trestných činov.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť s námietskou navrhovateľky ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. I podľa názoru senátu najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovením právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakeho postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 2. októbra 2011 o cca 20:37 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu Návod na vraždu a jeho označenie ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov a je konkrétne uvedený i správny delikt - nesprávne uplatnenie JSO. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku, ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľky v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú a išlo o opakované porušenie zákona tým istým programom, za ktorý už bola navrhovateľke uložená sankcia predchádzajúcim rozhodnutím vo výške 7000 €, a ktorá bola aj potvrdená rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/6/2011.

Okrem toho došlo zo strany navrhovateľky aj k porušeniu ust. § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., že v časovom rozmedzí 21:07 hod. do 21:37 hod. dvakrát prerušil program odvysielaním reklamy o cca 21:10 hod. a 21:29 hod. K tomuto porušeniu došlo nedodržaním 30 minútového odstupu, ktorý pre odvysielanie reklamného bloku vyžaduje zákon.

Súd sa nestotožnil s názorom navrhovateľky, že v danom prípade by mohlo dôjsť k prerušeniu reklamy kedykoľvek počas vysielania predmetného programu, pričom by stačilo, aby bol dodržaný počet odvysielaných reklamných blokov, ktorý by pripadal na daný program. Cieľom ust. § 35 ods. 3 bolo zosúladienie vnútroštátnej právnej úpravy s čl. 11 ods. 2 smernice Rady č. 2007/65/ES, z ktorého vyplýva, že vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielnych seriálov a dokumentárnych programov, kinematografických diel a spravodajských programov) možno prerušovať vysielanie televíznou reklamou alebo telenákurom jeden krát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30

minút.

Z citovanej smernice ako aj ust.- § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. jednoznačne teda možno vyvodiť záver, že najmenší časový odstup medzi jednotlivými reklamnými blokmi musí byť v prípade filmov vyrobených pre televíziu najmenej 30 minút.

Podľa názoru najvyššieho súdu má rozhodnutie odporkyne všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd tiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľka takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Napadnutým rozhodnutím bola navrhovateľke uložená pokuta 10 000 €. Senát najvyššieho súdu neakceptoval námietku navrhovateľky týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia uloženej výšky pokuty, pretože rozhodnutie odporkyne je náležite zdôvodnené zo všetkých zákonných hľadísk ako je závažnosť veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania navrhovateľky. Všetky uvedené kritériá sú v rozhodnutí odporkyne vo vzťahu k uloženej sankcii konkretizované a skutkovo vymedzené. Odporkyňa pri stanovení výšky pokuty zdôraznila predchádzajúce porušenia § 20 ods. 4 zákona ako aj § 35 ods. 3 zákona č. 30/8/2000 Z. z. navrhovateľkou podľa konkrétnych prechádzajúcich rozhodnutí, pričom ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy a či je v súlade so zákonom.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/08/2012 zo dňa 21. februára 2012 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu. Účet súdu je v D. C. vedený pod č. XXXXXXXXXXX/XXXX.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.